

Kosketus

Jos kosketan sitä sormenpäilläni, tuntisinko varmasti jotain? Ehkä sähkö täyttäisi kehoni. Ehkä kipu. Vetäisinkö käteni pois? Jättäisinkö rauhaan? Sulkisinko silmäni ja juoksisin takaisin?

Kädet syvälle taskuihin upotettuina kävelen läpi metsikön. Korvilla soiva rumpukomppi tuntuu odottavan oikeaa hetkeä muuttuakseen huumaavaksi pauhuksi. Mieleni käskee kääntyä, mutta jatkan. On aika toteuttaa, ei vain suunnitella. Lopettaa tämä ikuinen haaveilu.

Mäen laella pysähdyn. Odotan ja annan pulssini tasaantua. Aamuyön pakkasilma täyttää keuhkoni, kun valitsen sen vasemman polun ja jatkan matkaani. Työnnyn läpi kohmeisen pajukon, ohitan kaatuneet puut, kierrän siirtolohkareen. Kaiken pyrin tekemään katseilta suojassa.

Pienen kadun päässä on talo, jonka pihassa avaan viimeisen oven ja astun sisään. Jyrkät portaat eteisessä ohjaavat ylös. Silmäni tottuvat hämärään ja saatan tuntea rautasaappaiden alla vanhan lautalattian. Seison hiljaa hengittämättä. Nostan käteni ja kurotan kohti hahmoa.

Enkelin mustat siivet tuntuvat pehmeiltä, melkein öljyisiltä. Höyhenet taipuvat sormien painosta. Kietoutuvat ympärille kuin lukien ajatuksiani. Ilmassa leijaileva rikin tuoksu on pistävä, ei epämiellyttävä. Kääntyneiden kasvojen hymy erottuu pimeydestä. Pimeydestä, jota varjotkin pelkäävät.

Kuulen kaikki ne pienet kuiskaukset, joten olenko viimeinkin osa kadotettua sukupolvea?

02.04.2018 Mika Keränen